

Jesus Græd

David Wilkerson August 22, 2016

"Der var en mand, som lå syg, han hed Lazarus og var fra Betania" (*Johs. 11, 1*). De fleste kristne kender beretningen om Lazarus. Han boede sammen med sine to søstre, Maria og Martha i landsbyen Betania. Jesus foretrak at overnatte hos dem. Kristus vidste, at denne sammentømrede familie elskede ham, og han elskede også dem højt. Han benyttede endog deres hjem, når han havde brug for at trække sig åndeligt tilbage. Det var en stille oase for ham i forhold til de store folkemængder.

Da Lazarus blev dødeligt syg, sendte Maria og Martha bud efter Jesus: "Herre, den, du elsker, er syg" (*11, 3*). De vidste, at Jesus kunne hjælpe dem i deres nød. Men Kristus sendte en besked tilbage til dem: "Den sygdom er ikke til døden, men tjener til Guds herlighed, for at Guds søn skal herliggøres ved den" (*11, 4*). Maria og Martha blev helt sikkert forvirrede over det svar. De troede sikkert, at Lazarus ville blive helbredt.

Men Jesus var på udkig efter en anden reaktion fra dem. Han ønskede, at se troen vokse hos sine elskede venner. Han ønskede, at de skulle opnå en erkendelse af, at Jesus var mere end bare deres ven, en lærer, en helbreder og en som udvirker mirakler. Egentlig sagde han til Martha og Maria, "I skal ikke være bekymrede eller kede af det. Jeg vil tage mig af det i min time og på min måde. Og jeg ønsker, at I, af alle mennesker, skal stole på mig. I betyder noget helt specielt for mig, og jeg ønsker, at jeres tillid til mig ikke må svigte. I må tro mig, når jeg siger, at min Far vil blive herliggjort af denne krise."

Jesus sendte denne familie et budskab om håb. Han sagde til dem, "Ja, det er den mest smertefulde og frygtelige oplevelse I nogensinde har haft. Men Gud har et formål med det. Han har udvalgt jer og jeres familie til at gennemgå en stor prøvelse. Jeres hjem vil blive en kampplads mellem tro og vantro. Og Gud vil få ære af det. Vær ikke bekymrede, Faderen har planlagt det hele."

Hvad er det centrale budskab i dette? Det er helt enkelt det, at Jesus beder dem, som virkelig elsker ham, om at stole på, at han har de bedste intentioner for dem. Når alt kommer til alt er det jo sådan, at hvis han ikke har tillid fra dem, som er hans nærmeste venner – hvor på jorden finder han den så?

Jesus hastede med vilje ikke til Betania.

Da Jesus modtog søstrenes besked, blev han yderligere to dage i den by, han befandt sig i (*se Johs. 11,6*). Jeg forestiller mig, at Maria og Martha blev desperate og tænkte, "Hvor bliver Jesus af? Hvorfor kommer han ikke og hjælper? Han ved, hvor desperat situationen er. Og han er mindre end en dagsrejse herfra. Hvis han elsker os, hvorfor trækker han det så ud?"

Hvorfor tog Herren sin gode tid? Hvorfor brød han ikke op med det samme, af kærlighed? Jeg tror, at hvis vi kan begribe det, vil vi kunne forstå, hvorfor det ser ud som om Gud ikke kommer og hjælper os, når vi synes, han skulle. Hvad er din krise? Er det økonomisk, problemer i familien, fysiske lidelser, indre kampe? Hvor dystert ser det ud? Du har bedt flittigt, men himlen synes lukket. Du tænker, "Hvor er Gud? Hvorfor kommer han ikke til mig?"

Jeg kan ikke svare for Herren i alles situation. Men jeg kan sige dette om Marias og Marthas situation: Behovet var ikke kritisk nok, ikke håbløst nok til at Gud kunne opnå det han ønskede. Selvfølgelig arbejder Gud ikke altid

sådan. Men han handler ofte individuelt med sine nærmeste venner på måder, som tit er mere dramatiske end normalt. Han venter, til de er overbevist om, "Det er for sent nu. Det er håbløst. Helt umuligt."

I forhold til søstre, ventede Gud til Lazarus var død. Intet kunne være mere håbløst end det. Og hele tiden kunne Jesus have talt et ord, og have helbredt sin ven – selv på distancen. Han havde gjort det før. Så hvorfor blev denne familie prøvet langt ud over deres grænser? Du tænker måske om din egen situation: "Hvorfor kommer Gud andre til hjælp, men ikke mig?"

Efter at have ventet i to dage, kendte Jesus i sin ånd, at Lazarus var død. "Da sagde Jesus ligeud til dem: »Lazarus er død. Og for jeres skyld er jeg glad for, at jeg ikke var der, for at I må komme til tro. Men lad os gå hen til ham" (11, 14-15). Kristus fortalte sine absolut nærmeste venner, "Gud har tilladt denne håbløse situation af en årsag. Det er for at give jer mulighed for at tro på det umulige på det mest belejlige tidspunkt. Han har gjort det således, at mine meste elskede venner kan vise verden, at jeg har kraften til at gøre, hvad intet menneske kan. Og det skal ske gennem tro alene."

Der var også en anden grund til, at Jesus var forsinket.

Jesus ønskede, at bringe sine nærmestes fejlagtige tro frem i lyset. Da han endelig ankom til Betania, sagde Maria og Martha lige ud, "Hvis du var kommet til tiden, ville dette ikke være sket" (se *Johs. 11, 21 og 32*). De kunne lige så godt have sagt, "Hvorfor ventede du så længe? Hvorfor lod du denne situation komme helt ud af kontrol? Nu er det for sent. Nu kan vi kun sørge."

Jesus svarede, "Din bror skal opstå" (11, 23). Martha svarede, "ja på den yderste dag." Men Jesus sagde, "Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det?" (11, 25-26). Martha svarede, "Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden" (11, 27). Derefter gik hun tilbage (11, 28).

Kan du forestille dig hvad der skete her? På den ene side sagde Martha, "Ja, Jesus, jeg tror, du er Gud i menneskeskikkelse, at du kan gøre hvad som helst." Hun vidste, at hun så Gud ind i ansigtet og talte med ham. Men alligevel vendte hun sig og gik, som om der ikke var nogen Gud. Hun følte smerte og sorg, og havde grædt mange tårer over sin brors død. Men hun troede ikke, at Jesus var interesseret i noget af dette. Det var som om Gud var til stede, men ikke kunne hjælpe hende.

Min ven, det er en fejlagtig tro. Det viser en tro på, at Gud er Skaberens, almægtig og alvidende, men at han er ikke personligt interesseret i os. Det er en fortvivlende antagelse, at han ikke er Gud for os i vores nuværende prøvelse. Desværre er der i dag mange kristne, som har den fejlagtige tro. De kommer til hans hus for at tilbede ham, ophøje ham som Gud i menneskeskikkelse, og vidne om, at intet er umuligt for ham. Men de har ikke tillid til, at han vil være der for dem i deres prøvelser, at han ønsker at involvere sig. Det er den fejlagtige tro, som Jesus ønsker at korrigere hos sine elskede søstre.

Dernæst finder vi Mary siddende, grædende ved Jesu fødder. Hun har mistet alt håb. Skriften siger om Jesus, "Han blev stærkt opbragt og kom i oprør. "Det græske ord for opbragt, viser, han var indigneret. Med en oprørt sjæl sagde han til den forsamlede flok, "Hvor har I lagt ham? De sagde til ham, Herre kom og se" (11, 34). Da "græd Jesus" (11, 35).

Præcis hvorfor græd Jesus? Dem tættest på sagde, "Se hvor han elskede ham!" (*Johs. 11, 36*). De sagde, "Se, hvor han savner sin kære ven. Han græder fordi han aldrig kommer til at se ham igen." Men det var ikke det, som fik Jesus til at græde. Det var på grund af vantro hos sine nærmeste venner. Jesu tårer kom af en blanding af smerte og indignation over blindheden hos dem, som elskede ham mest. De opførte sig som agnostikere, som tror på Gud, men ikke tror, at han er involveret i deres personlige liv. "Da blev Jesus atter stærkt opbragt, og han går hen til graven" (11, 38). Han blev såret over den vantro, som hans nærmeste venner havde, og han græd over dem.

Da befalede Jesus, "Tag stenen væk" (11, 39). Her kom en klar instruktion fra Herren. Der var noget, han ønskede, folk skulle gøre før miraklet kom. Jesus gør det samme med os. Han beder os fjerne den tunge sten bestående af vores fortvivlelse, frygt og vantro. Hvorfor beder han os om dette? Når vi befinder os i den krise, kan vi reagere på to måder: Vi bliver modløse, fyldt med vantro og vi holder op med at søge Jesus – eller vi kommer ham nærmere, og giver ham ingen hvile før han giver os vejledning. De ord, vi sædvanligvis hører fra ham er, "Fjern stenen. Læg al bekymring, frygt og forvirring af jer."

Du har måske svært ved at acceptere, at Jesus havde en indercirkel af venner. Det er sandt, at Herren ikke har personsanseelse og elsker hele menneskeheden. Men selvom han elskede sine tolv disciple lige meget som sine venner, havde han en indercirkel bestående af Peter, Jakob og Johannes. Disse tre var med ham på Forklarelsens Bjerg. Og da han senere helbreder synagogeforsamlingens datter, "Tillod han kun Peter og Johannes og Jakob ... at gå med ind" (se *Luk. 8, 51*). Og hvem ønskede Jesus ved sin side i sin mørkeste stund i Getsemane? Han tog Peter, Jakob og Johannes med for at våge og bede med sig.

Vi finder det samme mønster i det Gamle Testamente. Abraham blev kaldt Guds ven. Og Herren talte til Moses, "som en mand talte med sin ven" (2. *Mos. 33, 11*). Guds løfter er til alle, som tror, men Bibelen gør det klart, at noget særligt sker for dem, som kommer nær til Herren. Dem, som søger ham af hele sit hjerte. De bliver Guds venner – og Jesus kalder dem til at holde sig tæt til ham.

Jeg ser Herren sætte scenen for en anden Lazarus-lignende mulighed for sine nærmeste venner i de sidste dage.

Den kommende tid kalder på en tro, som ikke er fejlagtig. Jeg tror, vi kommer til at se, Kristus kalde sine tætteste venner frem. Han udfordrer os med sine ord til Martha: "Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?" (*Johs. 11, 40*). Faktisk fortæller Bibelen os, at i en by "gjorde han ikke mange undere på grund af deres vantro" (*Matt. 13, 58*). Ligeledes skriver Jakob om dem, hvis tro bølger op og ned: "Lad ikke det menneske tro, at han skal modtage noget fra Herren" (*Jak. 1, 7*).

Men selvfølgelig rejste Jesus Lazarus fra de døde. "Da han havde sagt det, råbte han med høj røst: »Lazarus, kom herud!" (*Johs. 11, 43-44*). Hvilket mirakel! Hvorfor oprejste Jesus Lazarus fra de døde, når ingen havde udtrykt nogen tro?

For det første gjorde han det for at herliggøre Faderen. For det andet gjorde han det for at bekræfte sig selv som Gud i menneskeskikkelse. Det var derfor han et par dage tidligere sagde, "Den sygdom er ikke til døden, men tjener til Guds herlighed, for at Guds søn skal herliggøres ved den" (*11, 4*). Kristus vidste at Guddommen skulle blive herliggjort gennem dette store mirakel.

Men jeg ser også en anden meget vigtig grund til, at Jesus rejste Lazarus op fra døden. Det var en hemmelighed, som kun Maria og Jesus kendte til. Det havde noget at gøre med den æske, hun havde gemt i sit værelse. Det var en forseglet æske med værdifuld, vellugtende salve, kaldet nardus. Og det var det mest værdifulde Maria ejede. Hun gemte det til en særlig dag.

Denne salve blev brugt i balsameringsprocessen efter døden. Men Maria skulle ikke en gang bruge sin kostbare salve til sin elskede bror. (Ellers ville det have taget lugten.) Maria knugede æsken til sit hjerte og erklærede, "Dette er til Jesus, Guds Søn."

I det næste kapitel læser vi, "Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie" (*Johs. 12, 3*). Denne vellugt fyldte ikke kun rummet, den steg hele vejen op til himlen. Gud så det som en velsignelse, fordi denne duft var en offerild af tro.

Marys handling var ren tro. Den fortalte hele verden, "Min Frelser går til korset for at dø. Men jeg tror, han er Herre over både liv og død. Jeg har måske tvivlet på ham før, men jeg tvivler ikke nu." Jesus ved alt, og han kendte hele tiden til denne værdifulde æske, som Maria holdt skjult. Nu, hvor hun hældte denne kostbare salve over hans fødder, sagde han til de omkringstående, "Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begravnes" (*12, 7*). Han vidste også, at selvom Maria blev voldsomt prøvet, ville hendes tro bryde igennem og nå himlen.

Er du nået et håbløst punkt i din krise? Jeg spørger dig: "Hvad er det mest værdifulde, du ejer; det mest kostbare, som du kan give Herren? Det er din tro. "Mere værdifuld end guld" (*1. Peter 1, 7*). Din kostbare gave, som er tro, skal hældes ud over Jesu fødder.

Lige nu beder han dig om at rulle vantroens sten bort. Så skal du stå i tro og se ham gribe underfuldt ind i din prøvelse. Jeg beder dig: Lad duften af din tro stige op til himlen, hvor den velsigner Faderen. Han har arrangeret det sådan, at hans søn bliver herliggjort gennem din prøvelse!

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/13225/>